

MELKIOR KAD BIJAH

(Božić na Visu)

Melkior kad bijah nosio sam smirnu
Do kamene bunje što se svjetlom prože;
Heroda ne slušah, jer što silnik može
- Pratio sam zvijezdu jašuć' kroz Kostirnu.

Jastožera, mreže, vrše, parangali
Ostaše ko spomen na zimsku Komižu.
Sa mnom vol i tovar još ušima strižu;
Tražio sam Boga: Gdje je Isus mali?

Vidio sam samo osvjetljene bore,
Vidio sam samo namreškano more,
Svetoga Mikulu i Svetoga Jurja,

Sve što radost nosi i sve što nas žulja...
Tražio sam Dijete, ne nađoh mu dvore
Doli u svom srcu što ga milost ljuđa.

(I Baltazar isto, Gašpar i sva rulja
što se tu zateče)

...
(Slobodna Dalmacija, Božić 2000.)

MORSKI ŽIVOT

Kostovima

Jedrimo u svjetlost i u naša jedra
Šuljaju se vjetri puni dobrog plova
A brod je bez premca, kakvim Bog ga skova,
Snovit kao vino, čvrst ko ženska bedra.

Jedrimo u vjetar i vjetar nas jedri
Kao zbiljske zvijeri i bilje iz snova;
I gdje god je mora tu nam je i prova
A dani su svijetli, a dani su vedri.

Jedrimo do mraka i more nas tjera
Na Školjić do Preka, u zov lavandijera
Dok uteg od zemlje iz nas ne izvjetri.

Jedrimo i škote stežu se u nervu,
Otvaramo more ko staru konzervu,
Jedrimo u jedra i vjetar nas vjetri.

...
Pod jedrima *Heliosa*,
pred Zadrom, 21. lipnja 1997.

...
(Kolo, 4 1999.)

MORNARIČKO GROBLJE

u Puli, na Stoji

Nemojte mi reći da tu nema mora,
Da čempresi nisu ko jarboli stali
Nad humke i ploče što ih njišu vali
Ko brodove stare koje i sad kora

Orahova sjeća što su i što nisu.
Nemojte mi reći da tu još ne šeta
Sve brojnija momčad Admiraliteta,
Podzemnog dakako, jer upravo svi su

Naumili noćas mornaričkom balu
Prepustit se posve ko topnjača valu,
Izbljedjelih lica, križeva i slova,

Na *k.u.k.* sidru, među humke smeđe.
Nek ih više nikad mora ne omeđe
Već vječno u prošlom, blagdanski sag snova
I zelen za svagda kristal moreplova.

...
(Osvit, Mostar, 1-4 1997.)

BELCANTO

Još sam na tom brodu i ravnam svoj pramac
K nepoznatoj zvijezdi iznad Protirona,
Sa čipke zvonika zasiplju me zvona
Ko glasnik iz svjetla, dah Božji i jamac

Da na pravom mjestu dijelim dar života
I život sam mnogih stoljeća i ljudi
Što su ovdje prošli i iz čijih grudi
Glasa se to moćno stupovlje od nota.

O, još sam na brodu i posvud je more,
I moćno i noćno - carsko more grada!
I glazba nas pljuska, i zborovi zборе.

A nad Peristilom Penati i Lari;
Plove k onoj zvijezdi - vidim je i sada
Dok u smrtni beskraj vješto kormilari.

...
(Osvit, Mostar, 1-4 1997.)

JAKŠA FIAMENGO

(Komiža na otoku Visu, 26. 11. 1946.)

BLISTANJE

Malo moje more, zasićeno Bogom,
Šliko sa zvonika, lelujavi brode,
Što sa neba nježne preslikavaš vode
I mekoću daješ mom životu strogom.

Malo moje more, pamćena tišino,
Usječena u me ko u živu stijenu,
Što mi život hraniš i kad nudiš pjenu,
Što sjaš iz plićine i pališ ko vino.

Malo moje more, nasukano u me,
Maslinasta krvi, tirkizni kristalu,
Što si odjek plime i glasanje šume.

Malo moje more, prostrto po žalu,
Nevažno je s vjetrom plesti naše niti,
Važno je još samo blistati i biti.

...
Komiža, 1. studenoga 1995.
(Književna Rijeka, 1 1997.)

MISLIMA ME TAKNI

Mislina me takni, nježno me zataji,
Od svih mudrih riječi reci one tiše;
Ja ću te zaključat u slap dobre kiše,
Opijenu šutnjom što u nama sjaji.

Ja ću svjetlost pjevat ko cvrčak u vrijesu,
Misliti te svagdan, usred ognja stati;
A ti kuće smišljaj, a ti vrijeme krati,
Lijepa kao dijete na prvome plesu.

Otet će me studen iz zrelosti ove;
Još te ćutim kako u me si usjekla
Mlaz svjetlosti iza nepomičnih sati...

A ti radost skupljaj, a ti sve pozlati
Jezikom što ljubi, pogledom što zove...
I bit će mi dobro pa rekla što rekla.

...
(Motrišta, Mostar, rujan 2001.)

TRANS MONTANA

A onda sam odjednom vidio
da imam staračke ruke
ruke od svih vjetrova
i više ih nikome nisam pokazivao
Stajale su suhих tvrdih dlanova
odložene u konobi
izrezbarene samoćom
među bačvama vršama utezima
obdarene nepotrebnim svojstvima
čas dovršenih čas izgnanjenih mjera
osušene poput hobotnica
ohlađene od negdašnje vrsnoće
Vidio sam ih među istoimenima
prinosio ih liću mirisad
jedva su mogle primiti vesla
nisu umjele obujmiti čašu prihvatiti žed
riječ im se nije htjela lijepiti za prste
bile su mi odveć večernje
prосто naprosto
nažuljalo ih vrijeme koje nismo brojili

ŠTO JE RIBA PROREKLA

Otok će oprati sol
skamenit će se naši zaveslaji
ispucat će dlanovi zemlje
nas neće više biti ni u postelji ni u dvoru
more će nam sve opreznije prilaziti

U tvrđi ćemo zagristi kruh
što razumijemo bit će sve nepouzdanije
bit ćemo granice mora i kamena
bit ćemo posljednje mjere otoka
riječi nam više neće trebati

Prema drugim je zvijezdama tvoja noć
tamo je drukčije Biševo
naše će nas riječi oglodati do kosti
od kosti ćemo napraviti brod
bit će to posljednji brod

...
(Republika, 11-12 1999.)